

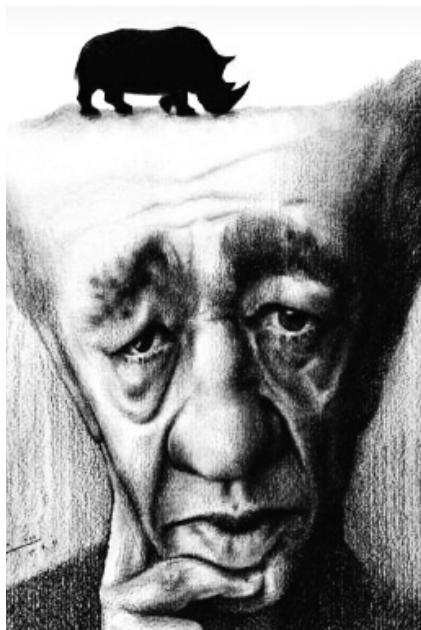


“Mesajele nu au nici un efect asupra mea. În acest moment mi-e totuși atât de rău încât îmi este greu să scriu. Nici ideile nu-mi vin când durerea este atât de violentă. Este aproape ora 5, va veni noaptea, noaptea pe care o detest dar care îmi aduce totuși, câteodată, un somn atât de plăcut.

Mi se joacă piesele cam peste tot în lume și cred că aceia care se duc să le vadă râd sau plâng, fără a simți dureri prea violente. Știu că se va sfârși curând, dar, cum am spus-o de curând, fiecare zi este un câștig. Câteodată vin să mă vadă prietenii, câțiva prieteni devotați. Îmi face mare plăcere să-i vad, dar după o oră obosesc. Oare ce altceva făceam, mai bine, înainte? Cred că mi-am pierdut timpul și că am alergat în van. Îmi simt mîntea goală și mi-e greu să continui, nu din cauza durerilor ci a acestui vid existențial de care e plină lumea, dacă pot spune că lumea este plină de vid. Ca de obicei, mă gândesc că poate voi muri în această seară sau, să nădăjduim, mâine ori poimâine. Sau, chiar, cine știe cât timp mai târziu. Când nu mă gândesc la tot ce poate fi mai rău, mă plictisesc. Câteodată mă gândesc că mă gândesc, mă gândesc că mă rog. Cine știe, poate că va fi totuși ceva, va fi ceva. Poate că după va fi bucuria.

Care este forma lui Dumnezeu? Cred că forma lui Dumnezeu este ovală.

În carieră, cum se spune, am fost ajutat de un mare număr de oameni cărora le datorez recunoștință. A fost, mai întâi mama, care m-a crescut, care era de-o incredibilă tandrețe și plină de umor în ciuda faptului că



unul dintre copiii îi murise la o vârstă fragedă și că fusese abandonată - după cum am povestit adesea - de soțul ei ce a lăsat-o singură în marele Paris. Apoi, mai târziu, au fost toți

profesorii mei de la liceul din București. Dar pe parcursul vieții, mai ales soția mea, Rodica, și fiica mea, Marie-France, au constituit cel mai mare ajutor. Fără ele, este limpede, că n-aș fi scris nimic. Le datorez și le dedic întreaga mea operă.

Datorez mult și unui escroc, Kerz, care s-a declarat falit în ziua ultimei reprezentării cu “Rinocerii” la New York, ceea ce lui i-a adus, în 1940, suma de 10.000 de dolari, dar și mie mi-a adus renume în Statele Unite. El m-a ajutat fără să vrea.

Au fost, apoi cronicile literare engleze și franceze. În plus aceste cronici au ridicat împotriva pe criticii de stânga care crezuseră la început că eu însumi sunt de stânga așa după cum ceilalți mă credeau de dreapta.

Apoi, încă o dată soția mea, mereu soția mea, care m-a obligat să-mi trec examenul de licență. Și mi-a făcut bine, dorind să mă distrugă, cea de-a doua soție a tatălui meu, Lola, care m-a dat afară din casă, provocându-mă în acest fel să mă descurc și să reușesc. Mi-au făcut bine profesorii de la Liceul Sf. Sava care m-au gonit din liceu, ceea ce m-a determinat să-mi iau bacalaureatul într-un liceu de provincie, ocrotit de sora soției mele, Angela, care ținea o pensiune pentru